

Θανάσης Κατραπάνης, Εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν ἐν Ζ' τόμῳ (σελ. 355)
σημειοῦμεν κατὰ πληροφίας τῶν νῦν του ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Στράν-
τζαν τῷ 1876 καὶ ἀπέθανεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 26 Δεκεμβρίου
1936.

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

“Θρῆνη” τ. Ι'. 1938 σ. 375

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΤΗΝ 26ην Δεκεμβρίου τοῦ 1934 ἡρεμος καὶ γαλήνιος παρέδιδε τὸ πνευμά του στὸν Πλάστη ὁ ἀείμνητος λαϊκὸς ποιητὴς τῆς πόλεώς μας Θανάσης Κατραπάνης. Τον πῆρε ὁ Χάρος καὶ ἔφυγε στὸ μακρινὸ καὶ ἀγύριστο ταξεῖδι χωρὶς βογγεῖν καὶ δάκρυα χωρὶς πόνους καὶ βάσανα. Ἀφῆκε ἡρεμος τὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν αὐτὴν ποὺ ἤξευρε αὐτὸς νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τ' ἀγαθὰ τῆς ψάλλοντας τὰ κάλλη τῆς σὲ στίχους μελιστάλα χτους, ἀλλὰ καὶ βοηθῶντας τὸν φτωχὸ, τὸν ἄπορον καὶ πένη. Τὸ σπῆτι τοῦ Θανάση Κατραπάνη δὲν ἦταν μόνον τὸ κέντρον γιὰ ὅσους ἀγαποῦσαν τὴν πνευματικὴν ζωὴν, δὲν ἦταν μόνον συγκέντρωσις τῆς τέχνης καὶ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ ἦταν καὶ τὸ πανσίοπρον καὶ πανσίλυνον κάθε πτωχοῦ ποὺ μέσα ἐκεῖ εὗρισκε τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν. Ἦταν τὸ σπῆτι τοῦ ποιητοῦ μία κυψέλη πνευματικῆς ἐργασίας, ἐργασίας ἐμπορικῆς ἀλλὰ καὶ ἐργασίας ἀποδοῦν φιλανθρωπικῆς.

Ὁ Θανάσης Κατραπάνης γεννήθηκε στὴν Στράντζα (Σερρέντιον) Ἐπαρχίας Τυρολόης τῆς Θράκης στὰ 1876. Ἠκολούθησε ἐλάχιστες σπουδὲς στὴν πατρίδα του καὶ ἐμορφώθηκε κατόπι γερά καὶ καλά

στὸ μεγάλο σχολεῖο τοῦ κόσμου. Ἐμελέτησε νύχτα καὶ μέρα τοὺς Ἑλληνικάς, λογοτέχνας καὶ ἐσπούδασε τὴν Μυθολογίαν καὶ Ἱστορίαν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὰ μαθητικὰ ἐδῶλια τοῦ Σχολείου τῆς Στράντζας ἀρχισε νὰ γράφῃ καὶ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους. Ἦταν γεννημένος γιὰ ποιητὴς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄργησε ν' ἀναδειχθῇ ἓνας ἀπὸ τοὺς συμπαθεστέρους λαϊκοὺς ποιητὰς καὶ νὰ γίνῃ τόσο ἐύφημα γνωστὸς ὅχι μόνον στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τῆς πόλεως μας καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε γωνιά τῆς ὑψηλίου, ὅπου ὑπάρχει ἐστία ὁμογενείας. Ἦταν ὁ

ἐταύρου Ν. Ζερβοπούλου,
Ἀντωνίου Χείρα
ἔχοντο παιδίον ἡλικίας 14 ἐτῶν
Κωνσταντινουπόλει 1937

σα τὸ ὕστατον κατὰ τὸ 1834 ἐπὶ Πατριαρχείας Κωνσταντίου τοῦ Α' τοῦ ἀπὸ Σιναίου καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει Ἐκατονταετηρίδος τελετὴ μεγαλοπρεπῶς διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Λειτουργίας ἐπανηγυρίσθη τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1936.

Ἦγουμενεύει τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, εἰς τὸν περίβολον τῆς ὁποίας καλλιμάρμαροι ἐγείρονται οἱ Τάφοι τῶν Ἀειμνήστων Πατριαρχῶν ὡς καὶ τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν τῶν Νοσοκομείων, ὁ ἀπὸ Ἐπίσκοπος Ἀβύδου τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1936 προαχθεὶς εἰς Μητροπολίτην Αἴνου κ. Γερμανός, (*) Ἱεράρχης ὁξύνου, δραστήριος, εὐρείας ἀντιλήψεως καὶ καίτοχος λιπαρᾶς ἐκκλησιαστικῆς πείρας καὶ μορφώσεως, μεγάλας καὶ ἀξιοζήλους ὑπηρεσίας παρέχων τόσον εἰς τὴν Μονὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἥς μέλος ἀπὸ τῆς προαγωγῆς τὸν τυγχάνει. Ἱερατεύουσι δ' ἐν αὐτῇ οἱ Πανοσιώτε Ἀρχιμανδρίται κ. κ. Χρύσανθος Μαντᾶς καὶ Κυρίλλος Ἀγαπίου. Διάκονος τῆς Μονῆς, ὁ Ἱερολ. κ. Μηνᾶς Ἀνδρεάδης. Πρωτοψάλτης ὁ ἐπὶ μουσικῇ τέχνῃ διακρινόμενος Μουσικολ. κ. Μιχαήλης Χ'.

(*) Ἰδε Βιογραφ. σημείωμα αὐτοῦ Ἡμερολ. Σ. Ν. Ζερβοπούλου τοῦ 1934 σελ. 185 186.

Ἀθανασίου ὅστις διδάσκει τὴν πατρίαν μουσικὴν εἰς τὴν Χαλκίτιδα Θεολ. Σχολήν. Τὴν διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διευθύνει Ἐπιτροπὴ διοριζομένη ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τῶν Νοσοκομείων καὶ ἡ ὁποία προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου καὶ φιλογενοῦς κ. Γεωργίου Τζαζοπούλου ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ. κ. Ι. Κεσίσογλου, Β. Γεωργιάδου, Μην. Μαξιμάδου, Χαρ. Καραγιανοπούλου, καὶ Ἡρακλ. Ζάμπογλου. Γραμματεὺς τῆς Μονῆς κ. Θωμ. Ἰωαννίδης.

Αἱ πρόσδοι τοῦ Ἱεροῦ τούτου Προσυνήματος, πρὸ τοῦ ὁποίου εὐλαβῶς ἐκλινόν τὸ γόνυ καὶ λουσθέντες ἐν αὐτῇ τὴν ἑαυτῶν ἑλπίδα λαβόντες καὶ Βασιλεῖς, Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς, Μεγιστάνες καὶ Λογάδες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες πάσης ἐποχῆς ὡς καὶ τῆς παρακειμένης Νεκροπολεως, διατίθενται ὑπὲρ τῶν Ἀσύλων τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστηχίας, τοῦ μοναδικοῦ καταφυγίου τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀποκλήρων τῆς τύχης, τῶν Ἱερῶν τούτων Κεμηλείων τὰ ὅποια ἀνήγειρεν, διέσωσεν καὶ διετήρησεν ἡ πίστις τῶν προγόνων καὶ πατέρων μας καὶ τὰ ὅποια ὡς Ἱερὰν Παρακαταθήκην ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιγιγνομένους πρὸς φύλαξιν καὶ ἀπρόσκοπτον ἰσχυρίσιν τοῦ Ἱεροῦ δι' ὃν ταῦτα ἀνηγέρθησαν σκοποῦ.

ποιητής τοῦ λαοῦ καὶ ὁ μόνος πόθος του ἦταν νὰ πλησιάσῃ τὸν λαό, νὰ τὸν μελετήσῃ καὶ νὰ ζωγραφίσῃ τὰ αἰσθηματὰ του σὲ στίχους ζωντανούς. Ἐλάτρευε τὴν φύσιν φανατικά καὶ γι' αὐτὸ τίς ὥρες τίς ἀναπαύσεώς του τῆς περνοῦσε στὴν ἐξοχή, ὅπου σὺν ἄκουσμα τοῦ ἀηδονιοῦ ἔγραφε καὶ ἀπήγγελε στίχους.

Λάτρης τῆς δημοτικῆς γλώσσης, φανατικὸς ἐργάτης τῆς ἰδέας, χραινοῦσε ἀλληλογραφία μὲ τοὺς μεγάλους τῆς γλώσσης μεταρρυθμιστὰς τὸν Ἀλεξ. Πάλλη καὶ τὸν Ι. Ψυχάρη, οἱ ὅποιοι πολὺ ἐκτιμοῦσαν τὸ ποιητικὸν του εἶπαν καὶ τῆς προσπαθείας του γιὰ τὴν μεταρρύθμιση τῆς γλώσσης. Κι' εἰς ἐσβόμενοι τὰς ἰδέας του καὶ γιὰ νὰ μὴ ταραξοῦμε τὴν γαλήνῃ τῆς ψυχῆς του τίς ὀλίγες αὐτὲς λέξεις τίς γράφουμε στὴν γλῶσσα ποὺ ἀγάπησε καὶ ἐκαλλιέργησε στὴν ζωὴν του.

Ἀλλὰ καὶ μεγάλοι ποιηταὶ καὶ λογογράφοι ὥς ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, Ἰ. Πολέμης καὶ πολλοὶ ἄλλοι κρατοῦσαν μαζί του ἀλληλογραφία καὶ ἔγραφαν γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ ἔργον του ἐπαινετικά, διότι ἀνεγνώρισαν τὴν ποιητικὴν του ἀξία καὶ τὸ ποιητικὸν του ἔργο ποῦ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο καὶ πολυποίκιλον.

Κριτικὰς γιὰ τὸ πλούσιον ποιητικὸν ἔργο τοῦ Θανάση Κατραπάνη ἔγραφε ἕνα σωρὸ καὶ μάλιστα ἀπὸ εἰδικούς καὶ καλοὺς τῆς πέννας λατρευτὰς, οἱ ὅποιοι ἀνέλυσαν τὸ ἔργο καὶ τὸν κατέταξαν στὴν θέσιν ποῦ ἀρμόζει γι' αὐτὸν μέσα σὺν Πάνθειον τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων

ποιητῶν καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιχειρήσουμε ν' ἀναλύσουμε τὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ πρῶτον ὥς ἀναρμόδιοι καὶ δεύτερον διότι δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ στενὸς τοῦ Ἡμερολογίου τοῦτον χώρος.

Ὁ Θανάσης Κατραπάνης ἔγραψε ἅπειρα ποιήματα ποὺ ἀποτελοῦν πλούσιες συλλογὰς ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν : «Τὰ Χρυσόλογα», «Τὰ Τραγούδια τοῦ Στρατιώτη» ποὺ εἶχαν καταπληκτικὴν κυκλοφορία μὲ δύο ἀνατυπώσεις, «Τὰ Τραγούδια τῆς Ἀγάπης», «Τὰ Ἀνθοτράγουδα», «Τὰ Ἀγοιζιάτικα», «Τὰ Φθινοπωρινὰ», «Τὰ Χειμωνιάτικα», «Τὰ Λουλούδια τῆς Θράκης», «Τὰ Βαρκικὰ Κρασοτράγουδα», καὶ «Χίλις καὶ μία Παροιμίαι». Πολλὰ ποιήματά του ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ τῆς πόλεώς μας, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἐμελοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐμ. Καλομοίρη, τοῦ ἀειμνήστου Γ. Παχτίκου καὶ τοῦ κ. Κίμ. Μπέλλα.

Ἀλλὰ τὰ καλλίτερα ποιήματά του, ἐκεῖνα ποὺ θὰ τοῦ χάριζαν μιὰ ἰδιαίτη ποιητικὴ δόξα μένον δυστυχῶς ἀνέκδοτα καὶ ἀγνωστα τελείως στὸν φιλολογικὸν κόσμον καὶ θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον ἃν ὅλος αὐτὸς ὁ ποιητικὸς πλοῦτος ἐξεδίδετο σ' ἕνα τόμον ὁ ὁποῖος ν' ἀπετέλει εὐλαβὲς μνημόσυνον τῆς μακαρίας μνήμης τοῦ ποιητοῦ.

Ἀλλὰ ὁ Θανάσης Κατραπάνης δὲν ἦταν μόνον ποιητής. Ἦταν πρὸ παντὸς ἄνθρωπος καλόκαρδος, ἀγαθὸς, ἄδολος, ἀνοιχτόκαρδος, πρό-

τυπον καλοῦ συζύγου, φιλόστοργου πατέρα, ἀλλὰ καὶ κοινωνικοῦ πατρὸς, ὁ ὁποῖος ὠφέλησε τὴν πατρίδα του, ὠφέλησε τὴν κοινωνίαν, εὐηργέτησε ἀθρόοις τὸν πλησίον καὶ ἀπάλειψε τὸ δάκρυ τοῦ ὁρφανοῦ, κάμνοντας αὐτὸ νὰ ξεχάσῃ τὴν ὁρφάνια του καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἀνέθρεψε μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια καὶ ἐνεφύσησε στὴν ψυχὴν τῶν δυὸ καλῶν υἱῶν του, τοῦ κ. Κώστα καὶ τοῦ κ. Χριστοφόρου, ὅλος τὰς ἀρετὰς ποῦ τὸν διέκριναν καὶ γι' αὐτὸ καὶ αὐτοὶ ἡμέτερον συνεχίζουν πολὺ ἀξίεπαινα τὸ ἐμπορικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν τοῦ πατέρα των ἔργον εἰς τὴν ἐμπορικὴν καὶ κοινωνικὴν κοινότητα, συγκεντρώνοντας τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ὅλης τῆς κοινωνίας μας καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου.

σμου μεθ' οὗ τόσο ἀξιοπίστως συναλλάσσονται.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ χαράσσομεν τὶς ἀπέρριτες αὐτὲς γραμμὲς σκορπίζοντες μερικὰ χλωμὰ ἄγριοιολούλουδα ποῦ τόσο ἀγάπησε καὶ τὰ ἐξύμνησεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ τριετοῦς του τάφου, ραίνοντες τὴν μνήμην του μὲ τὰ ὠραιότερα μύρα τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ποιητικόν του ἔργον καὶ γιὰ τὸ ποιητικὸν του μνημόσυνο, δημοσιεύομε κατωτέρω μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἐσταχυολογήσαμε ἀπὸ τὸν μέγαλον τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀνθοσπαρμένο ἀγρὸ, ποῦ θὰ μείνῃ αἰῶνια ἀειθαλὴς ὅπως αἰῶνια θὰ παραμείνῃ καὶ ἡ μνήμη τοῦ λαϊκοῦ ποιητοῦ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗ.

ΠΑΡΙΟΜΙΕΣ

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ 1001 ΠΑΡΙΟΜΙΕΣ)

Βουβὸς, κουφὸς καὶ ἀμίλητος
Δίχως νὰ εἰσάγῃ νὰ ᾄσαι,
Τότες μόνον στὸν βίον σου
Ἦσυχα θὰ κοιμᾷσαι.

☐☐☐

Τὸ πείσμα κάμει τὸν φονεὴ
Κι' ἡ ἀνέχεια τὸν κλέφτη.
Κι' ὁ φλύαρος σιτὴν φυλακὴ
Ὡσὰν τὴν μυτῖα πέφτει.

☐☐☐

Στῆς εὐτυχίας τὸ βουνὸ
Βρίσκεις λαγούς, περδιχία
Στῆς δυστυχίας δὲν θὰ βρῇς.
Μῆτε καὶ τὰ ραδίκια

Σὰν ἔχῃς φίλε μου, λεφτὰ
Ὁ κόσμος σ' ἐκτιμᾷ
Καὶ σὰν γλυστρίσῃς μιὰ φορὰ
τὴν ράχι σου γυρνᾷ.

☐☐☐

Κυβερνήτης ὅταν γίνῃς
Νὰ προσέχῃς πειὸ πολὺ
Τοὺς κόλακας ὅπου δίνουν
Τοῦ Ἐκαριώτη τὸ φιλὶ.

☐☐☐

Στοῦ ἔρωτος μὴ κοιμηθῇς
Ποτὲ το περιβόλι
Γιατὶ οἱ ἀγγέλοι γίνονται
Πολλὲς φορὲς διαβόλοι.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ

Ἀγάπη μου, γλυκύτατη ἀγάπη
Παντοῦ αὐτὸ τ' ἀχνεῖλι διαλαλεῖ,
Αὐτὴν ζητᾷ παντοῦ ἡ ἀνθρωπότης
Τ' ὀλογλυκύτατό της τὸ φιλί.

[XK]

Κανείς δὲν ζεῖ δίχως ἐσέν' ἀγάπη,
Καὶ μῆτε θά εἶχε ἡ μάνα τὸ παιδί
Καὶ μῆτε σπῆτι μῆτε Ἐκκλησία,
Φωληὰ δὲν θά βρῆς πάνου σὲ κλαδί.

[XK]

Κι' αὐτὴ ἡ Γῆ, θὲ ν' ἄλλαξε τὸν τόπο,
Θά πῆγαινε ἄλλου πειὸ μακρὰ
Κι' αὐτὴ, ἔχει ἀγάπη μὲ τὸν ἥλιο
Κι' οὐτός της ἔχει δώσει τὴν καρδιά.

[XK]

Ἀγάπη, Σὺ βασίλισσα τοῦ κόσμου
Ἐσὺ κι' αὐτὴν τὴν Γῆ μας κυβερνᾷς,
Ἀγκάλιασε μὲ πόνο αὐτὸν τὸν κόσμο,
Τὴν πλάτη σου σ' αὐτὸν μὴν τὴν γυρνᾷς.

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ἀπ' τὰ φτερά σου σ' ἔχω πιάσει τώρα
Τσαχπίνη τὴ σαῖτα σου κρατῶ
Μ' αὐτὴνα Σὺ, τὸν κόσμο τῶν πληγώνεις
Κι' ἀκουγε τὸν καῦμό του τὸν φριχτό.

[XK]

Μά, δὲν μὲ λές τι ἔφταιξε ἡ νεότης;
Γιατί μὲ πάθος τήνε πολεμᾷς;
Σ' ἄλλουνα τὸ ποθοῦμενο τὸν δίνεις
Κ' ἄλλουνα ἄγρια τὸν πολεμᾷς.

[XK]

Πές μου γιατί σου σπάνου τὰ φτερά σου
Καὶ τὴν σαῖτα τὴν φαρμακερή;
Ἐδῶ μέσ' στοῦ κρατήριου σου λέγω,
Καμμιὰ ψευτιά νὰ ἔερης δὲν χωρεῖ.

[XK]

Ἐμπρός! Ἀχ! τὰ φτερά μου μὲ πονοῦνε
Θά σὲ τὰ πῶ, ἂν εἶσαι μοναχός,
Ἐγὼ ἂν ἐβλεπα ἀπὸ τὸν κόσμο
Καὶ σί, δὲν θά 'σουν τώρα ὁ φτωχός.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Η ΨΕΥΤΙΑ

Ἐκεῖ ποὺ δρεῖς νὰ τρέβουνε τὰ χέρια
Νὰ χάνουνε τὰ λόγια τὴ σειρά
Κι' ὅταν θά δρεῖς νὸ ξεροκαταπίνουν
Ἐκεῖ 'νε καὶ ἡ Ψεύτρα ἡ κυρά!

[XK]

Τὸ ψέμμα, μάθε, εἶναι πάντα ψέμμα
Γι' αὐτὸ μὴν καρτερᾷς ποτὲ καλὸ,
Σάνα ζητᾷς στὰ τρισβάθα τὰ βάθη
Βελόνι ποὺ ἤπιασ' μεσ' στοῦ γυιολό.

[XK]

Συντρίψα ποτὲ σου μὴν τὴν κάνεις
Τὰ χάδια της ποτὲ σου μὴν ποθεῖς,
Τὰ δόλια τὰ φιλιὰ της πέτα, φεύγα
Σὰν θέλες ἀπ' αὐτὴνα νὰ σωθῆς.

[XK]

Αὐτὴ 'νε ποὺ γυρίζει κάθε μέρα
Μ' ἐκείνην ποὺ τὴν λέγουνε κλεψιά
Ἢ μιά κρατεῖ τὴν πυροστιά στοῦ χέρι
Κι' ἡ ἄλλη τὴς κλεψιάς της τὴν μασιά.

Η ΑΠΑΤΗ

Δειλὴ, ποὺ μὲ τὸ δόλο ζεῖ στὸν κόσμο,
Κι' ἄλλη καμμιὰ δὲν ἔχει συλλογὴ,
Μὰ τὴς ἀπάτης ὁ φανὸς δὲν καίει,
Πολὺ καιρὸ πάνου σ' αὐτὴ τὴ Γῆ.

[XK]

Στὸ πρῶτο φύσημα τ' ἀγέραι σβύνει,
Τὸ αἶσχος μῆσκει πάντα συντριφιά,
Τὴς συμβουλὲς αὐτὸν τὸν δρόμ' ἄς πάρῃ,
Κάθε καινουργιοτάξειδὴ καρδί.

[XK]

Κι' ἄς μὴ χαρῇ τὸ μάτι της στοῦ γέλοιου
Τὰ χάδια της ποτὲ νὰ μὴν χαρῇ
Γιατί αὐτὴ τὸν δόλο της ἂν πάρῃ
Δυὸ ροῦχα πᾶν στὴν πλάτη της φορεῖ.

[XK]

Κακιὰ συντρίψα στοῦ νειὸ ταξειδι
Μὲ τ' ἄνθια σου στρώνεις τὸν πηγαϊμό,
Μὲ τὸ φαρμάκι σου τὸν ποτίζεις
Τὸν διψασμένο σου τὸν γυρισμό.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Η ΤΥΧΗ

Ὡραία κόρη, πέσμε μου ποῦ νὰ σ' εὔρω,
Ἀόρατη, ποῦ τρέχεις πᾶν' στὴ Γῆς,
Προσκύνημα εἶσαι σὺ ὅλου τοῦ κόσμου
Κι' ἐλπιδοφόρα εἶσαι τῆς Ζωῆς.

✠

Δυσεύρετο διαμάντι δουλεμένο,
Μὲ τῆς λαχτάρας τὸ χρυσὸ σφυρί
Ἡ σκέψη μου τὰ θάματά σου βλέπει
Στὴν ἄκακη καρδιά σου ἀπορεῖ.

✠

Σὰν τὴ στραβὴ ποῦ πέφτει ὅπου λάχει
Καὶ δὲν διαλέγεις μῆτε ὠμορφιά
Μήτε τὰ νειάτ' αὐτὰ σὲ γαργαλίζουν
Μήτε μισεῖς κι' αὐτὰ τὰ γιερατειά.

✠

Τύγῃ στραβὴ γυρίζεις μεσ' στὸν κόσμῳ,
Κι' αὐτῇ, θαρρῶ σοῦ λείπ' ἡ ἀκοή
Γιατὶ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά σου εἶχε
Θὰ ἄκουες τὸ κλάμα 'παν' στὴ Γῆ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὅλα τὰ πράγματα 'μὲ τὸν καιρὸ τους
Καὶ σὺ μὲ τὸν καιρὸ πρέπει νὰ 'ρθῇς
Γιὰ τ' ἀλογάριαστα βλέπω ἀρπάξεις
Τὸ ἄδικο δίχως νὰ θυμηθῇς.

✠

Μὲ μοιάξεις σὺ σὰν τὸ γεράκι ἐκεῖνο
Τὸ καρδιοάρπαγο σκληρὸ πουλί
Ἐπὶ διάβλ. του ὁ κάμπος νὰ 'ρημάξῃ
Πουλάκι νὰ μὴ βλέπει στὸ τσαλί.

✠

Βλέπω τὰ κλάματα τὰ 'χεις τραγοῦδι
Τὰ κυπαρίσσια 'κεῖνα γιὰ βιολιά
Καὶ ἡ ζωὴ νὰ σπινταρᾷ τὴ βλέπω
Στὴ ραχνασμένη σου τὴν ἀγκαλιά.

✠

Ἄκου τὰ κλάμματα, τοὺς θρήνους ἄκου
— Τὸ μυρλόγι κεῖνο τῆς ζωῆς
Τὰ κούφταλα νὰ χαίρουνται τὸν ἥλιο
Κι' ἡ νιότης νὰ κοιμᾶται μεσ' στὴ Γῆς.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Καθ' ἐκάστην, ἐσπέραν πρὶν ἢ κοι-
μηθῆς ἐξέταξε τὴν συνείδησίν σου καὶ
μεταμελοῦ μὲν δι' ὅσα σφάλματα διέ-
πραξες, χαῖρε δὲ διὰ τὰς καλὰς σου
πράξεις. (Πυθαγόρας)

✠

Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει ἀξίαν εἰμὴ ἐφ' ὅ-
σον ἀφοσιοῦται εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ
εἰς τὸ ἀγαθόν.

(Πεννάν)

✠

Δὲν εἶναι πάντοτε καλὸν νὰ λέγωμεν
πᾶν, δι. εἰ ἔχομεν κατὰ νοῦν, ἀλλὰ πρέ-
πει νὰ προσπαθῶμεν ὥστε νὰ ἔχωμεν
εἰς τὸ νοῦν μας μόνον ὅσα δυνάμεθα
πάντοτε νὰ λέγωμεν.

(Paul Janet)

Ἡ εὐτυχία εἶνε ὅπως τὰ ὥρολόγια.
ὅσοι πολυπλοκώτερα εἶναι τόσον εὐνο-
λώτερον χαλοῦν.

(Chamfort)

✠

Ὅστις λέγει ὅτι δὲν εἶνε εὐτυχὴς θὰ
ἠδύνατο νὰ γείνη τειοῦτες διὰ τῆς εὐ-
τυχίας τῶν φίλων ἢ τῶν οἰκείων του.
Μόνον ὁ φθόνος τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν εὐ-
τυχίαν αὐτήν.

(La Bruyere)

✠

Ὁ σοφὸς οὔτενος τὰ ἥθη εἶναι ἐπι-
λήψιμα, ὁμοιάζει τυφλὸν κρατοῦντα
πυρσόν, δι. οὐ φωτίζει μὲν τοὺς ἄλ-
λους ἀλλ' ὁ ἴδιος δὲν βλέπει.